

ΛΑΓΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΓΙΑ ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

— Τέ μωρήγκι.

Το μωρήγκι στον παλιόν καιρό ήταν άνθρωπος σαν εμάς και είχε και χτήματα δικιά του. Δεν αγαπούσε όμως τη δουλειά ούτε καλλιεργούσε τα χωράφια του, αλλά ζούσε κλέβοντας δαα άφιναν οι άλλοι για τους γχορούς, όταν μαζεύαν τα εισοδήματά τους. Ο Θεός λοιπόν τον έκαταράστηκε γι' αυτή την κακή του συνήθεια, τον έκανε μωρήγκι κι έτσι εξακολουθεί να μαζεύει και ν' αποθνήσκει ό,τι θρεφί μπροστά του.

— 'Η κουκουεράγια.

Μιά φορά ήταν μιιά χήρα κι είχε εννιά παιδιά, όχτιό άρσενικά κι ένα θηλυκό. Το μικρότερο άπ' τ' άρσενικά ήταν πραγματευτής και ταξίδευε σε μέρη μακρινά για να πουλά τις κρηματίες του. Για νύχη λοιπόν έναν άδελφό δικό του στην Ξηνητιά αποφάσισε να παντρεύη εκεί την άδελφή του, την Αρετή. 'Η μάνα της δεν ήθελε να τη δώσει, αλλά στο τέλος αποχώρησε μπρός στην έπιση- πύση του. Σε λίγον καιρό όμως πεθάναν όλα τα παιδιά της γοιάς κι αυτός άκόμα ο πραγματευτής. Τότε η χαροκαμένη μάνα άρχισε να καταριέται το μικρότερο γιού της που είχε γίνει αϊτία να παντρευτεί η κόρη της στα Ξένα. 'Ο πεθαμένος άκούγοντας τις κατάρες της σηκώθηκε μιιά νύχτα άπ' τον τάφο του και πήγε να φέρη άπ' την Ξηνητιά την άδερφή του κοντά στη μητέρα της. Μόλις η δυό γυναικες ιδωθήσαν, έπεσαν η μιιά στην άγκαλιά της άλλης με κλάματα φωνάζοντας : — 'Οχού, όχού!

'Ετσι η μάνα κι η κόρη άπ' τον πολύ καιρό τους γενήσαν κουκουεράγιας και τότε βγήκε και το περίφημο τραγούδι του νεκρού άδερφού, το όποιο την ήπώθει εξαμεταλλεύθη τελευταίως σ' ένα δάμα του γνωστού Έλληνα λόγιου.

— 'Η μέλισσα κι' η σφήκα.

'Η μέλισσα κι' η σφήκα ήταν άλλου άδερφάδες κι άναπαύονταν πολύ. Μιά φορά άφώτισσε η μάνα τους βαρειά και τις παρακάλεσε να της πούν κανένα γιατρού. 'Η μέλισσα έφραξε κοντά της και την περιποιήθηκε με το παραπάνω με το μέλι που είχε μαζέψει άπ' τα λουλούδια. 'Η σφήκα όμως φάνηκε άδιάφορη και δεν πήγε να ιδη τη μάνα της που ψυχολογούσε. "Όταν εκείνη έφρασε στα τελευταία της, φώναξε την μέλισσα και την ευχθήθηκε να περνά γλυκά όλη τη ζωή της, ενώ τη σφήκα την καταράστηκε να μην κάνει ποτέ της προκοπή.

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΜΙΑΣ ΣΟΦΗΣ

'Η περίφημη Γαλλίς συγγραφέας κυρία Στάελ, όταν έπεθανε ειπε αυτά τα λόγια :

— Άγάθησα το Θεό, τον πατέρα μου και την έλευθερία!

άκόμη ότι δεν θέ ήταν σέ άδινάμια να διακονήση το γένος του ...

Άπό τους μακροβιότερους ανθρώπους της γής των τελευταίων τριών αίωνων, η ιστορία άναφέρει τους Άγγλους Έρφαγκι, 5 ό- ποιος πέθανε 144 έτών, τον Θωμά Πάρ ό όποιος έπέρασε τα 152, τον Τένζιν, ό όποιος έφρασε τα 169 χρόνια και έφάρανε μέχρι των τελευταίων του ήμερών.

Επίσης άναφέρει τον Γάλλον Ντελέζ, ό όποιος σέ ηλικία 120 έτών έζητησε να καταγαχθή... στρατώνης, την Γαλλίδα όατσο Πριού, η όποια πέθανε 158 έτών, τον Ούγγρον Μάδβιν που έφρασε τα 172 και ένα Ρώσον που έπέρασε τους δυό αιώνας και έβλασε τα μάτια του εις ηλικία διακοσίων δυό έτών!...

Γενικός παρατηρείται ότι ό βόρειο λαοί είνε μακροβιότεροι των νότιων, ό όρεινοι μακροβιότεροι των πεδινών και ό ποιμένες μακροβιότεροι των γεωργών.

"Όσον άφορ άμας τους Έλληνας που δεν είμαστε ούτε βόρειοι, ούτε νότιοι, ούτε πεδινοί, ούτε όρεινοι, μπορούμε να συμπέρασθωμεν ότι η μέση ηλικία της φυλής δεν είνε ούτε πολύ μεγάλη, ούτε πολύ μικρά. "Ας μην είμαστε λοιπόν και πολύ δυσαρεστημένοι άφού έχουμε τουλάχιστον υπό ήμων το μέσον όριον που ό άρχαίοι πρόγονοί μας το έλεγαν μέτρον και το έθεωρούσαν άριστον!...

Κ. ΦΑΛΤΑ-ΙΤΣ

ΜΕΣΑΙΟΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΗ ΤΟΥ ΕΛΒΙΝΟΥ

(Άγγλική παράδοσις)

'Η θιοορη, η Ξανθή, η γαλινομάτα Νανού θα παντρεύταν αϊ- οριο τον Έλβινο, τον πιο όμοιο και πιο περιήσανο άπ' όλους τους το- ξότες του Δεβοναίου. 'Η νέες έπέλεξαν όλη την ήμερα στεφάνια από λευκάνθημα και τα καλλιγράμια έτοιμάσαν γι' αϊριο τα εδθιμοτερο τραγουδία για τους καλύτερους γορούς.

— Καλήνύχτα, Νανού, ειπε ό νέος στη μνηστή του, αποχωρητόν- τους την καθός έσπουαίονε, Αϊριο θάμασε πειά εϋτυχιόμηνου...

'Η Νανού άποσφύθηκε κατόπιν στην κάμαρά της κατακόκκινη, κι ό νέος έφραγε για το σπίτι του, χαρομένος κι' εϋτυχιόμενος.

Φεύγοντας ό Έλβίνος πλησίασε πειά στο δάσος, που χώριζε το σπίτι της Νανού άπ' το δικό του, όταν άκουσε να σημοινή η καινάρα του παρεκκλήσιου της Άγιας Μαρίας, όπου πήγαναν η κοπέλλες την παραμονή του γάμου τους για να προσευχηθούν. Στάθηκε τότε, έκαμε το σταυρό του και προχώρησε μέσα στο δάσος. Έλαχε νυχτωσί πειά... 'Εξαίνα άνάμει άπ' τα φύλλα και τους θάμνους άκούστηκε ένας έλαφρός θόρυβος, κάτι σαν θροίσμα φτερών.

— Ώ, ειπε μέσα τον ό Έλβίνος, Καλά μου άγιοτερίστερα, δεν κοιμήθηκατε άκόμα!... Πού να το έβρατε, φτωχά, πως αϊριο θά ακάβουν πολλά από σας για το γαμήλιο γένμα μου!...

Κι' άμέσως, βέβαιος για το είδος των πουλιών, πήρε το βέλος, τόβαλε στο τόξο του και τόχρησε.

Το βέλος σφύριξε γορούρα και χιδήθηκε μέσα στα σκοτεινά φυλλώ- ματα.

'Ενας πνιγμένος άναστεναγμός ά- κούστηκε τότε, τα φύλλα σαλέσαν και δυό περιστερία λευκά πετάξαν τραυματίμενα του ήφλου...

'Ο Έλβίνος δεν μπόρεσε να ιδη αν ήταν πληγωμένα κι' ούτε το βέλος του έφρασε να δοη, γιατί η νύχτα ήταν σκοτεινή. Αυτήθηκε λίγο για την άποτυχία του, αλλά γρήγορα έδωσε τη στενοχώρια του κι' εξακολούθησε το δρόμο του, φάλλοντας ένα εϋθιοιο τραγούδι...

Σε λίγο ξάπλωσε κάτω από μιιά γέφυρα βαλιανιά κι' η άνάμνηση της εϋτυχιόμενης ήμερας που πέρασε κοντά στη μνηστή του, τον έβυωσε για σιγα σιγα σ' έναν γλυκόνο ήνα, γε- μάτων εϋτυχία.

'Εξαίνα εκεί που κοιμόταν, αι- σιάνηκε στα χείλη του το άόρο χέρι της Νανού. Τού φάνηκε πως άνοιξε τα μάτια του και την είδε γογασιμέ- νη εκεί μπροστά του. Άπάνω στο χέ- ρι που άκοιμοποσε στο μέσος της καρδιάς της, διακρινόνταν μερικώς σταλαγματιές αίματος, που είχαν βαφει κόκκινο το κατάλευκο φέ- ρμά της.

— Έλβίνε, τού ειπε η κόρη, ήρθα να σ' άποχωρηθήσω, γιατί αϊ- οριο θά χωριστόμε... Θά είμαι όμως πάντα η άρραβωνιαστική σου... Μόλις ειπε τα λόγια αυτά, γινικε άμέσως άφαντη, κι' ό Έλβίνος, όταν έζητησε, θημόταν άόριστα πως είχε δει ένα θλιβερό όνειρο. Συ- νέχισε, όστόσο, το δρόμο του και πήγε σπίτι του.

Την άλλη μέρα ό Έλβίνος φάρασε τη γιορτητή του φρασειά και τράβηξε για το σπίτι της Νανού...

'Ο σφρανός αυτή την ήμερα ήταν καταγάλιανος, η καιπάνες σή- μαναν, η κοπέλλες φορούσαν τα λευκά τους φορέματα και τα καλ- λιγράμια κρατούσαν στεφάνια από τριαντάφυλλα...

'Αλλά η καιπάνες χτυποδαν πένθημα, η κοπέλλες μοιρολογοϋσαν και τα καλλιγράμια στολίζαν με τα στεφάνια τους ένα νεκροκέθβατο...

'Η Νανού ήταν νεκρή... 'Η Νανού είχε σκοτωθει από τον ίδιο άγαπημένο της, ενώ άναχωρούσε άπ' το παρεκκλήσι της Άγιας Μα- ρίας, όπου είχε πάει για να προσευχηθή!...

'Ο Έλβίνος έφρασε!... 'Ο Έλβίνος έφρασε!... 'Ο Έλβίνος έφρασε!... 'Ο Έλβίνος έφρασε!... 'Ο Έλβίνος έφρασε!...

Άπ' έξω άπ' το παρεκκλήσι της Άγιας Μαρίας στο Δεβοναίο ήρω- νεται και σήμερα άκόμα, άνάμεσα από δυοσερά λουλούδια, ένας τάφος που έχει άπάνω του ζωγραφισμένο ένα λεικό περιστέρι, τριμημένο πέ- ρα από ένα βέλος. Και το πε- ριστέρι αυτό συμβολίζει την άτυχη άρραβωνιαστική του Έλβινο, την άδοκαστομένη...

